

Casa Álamos Periódico

Número Veintiuno, 19 julio 2009

Het is vrijdagmiddag 17 juli, ongeveer een uurtje of zes in de middag. We zitten heerlijk in de schaduw van ons huisje en we genieten van een enorme en welverdiende pils gemengd met limoen en van een flinke zak chips met wat extra zout. We zijn moe, zijn een beetje stram en hebben links en rechts wat pijn-tjes. Maar we genieten wel enorm na van de afgelopen week en met plezier kijken we naar de eerder gemaakte foto's. Het is feest in Graus dit weekeinde. Een leuk straatfestival met muziek, dans en cabaret. Hapjes en drankjes. Toeristen en onze vrienden hier in Spanje. Wij laten alles maar even links liggen en beperken ons tot een etentje en een borrel bij vrienden op de camping in La Puebla de Roda. Want we moeten weer krachten verzamelen, bijeten, bijslapen en ideeën en energie opdoen om maandagochtend weer fris, fruitig en vol goede moed aan de start te verschijnen. "Kom, kom, kom", horen wij jullie nu zeggen, "dat valt toch allemaal wel mee en zo'n vaart zal dat niet met die Kruisjes lopen". We kunnen jullie echter mededelen dat het op dit moment wél zo'n vaart loopt met die Kruisjes. En in deze nieuwsbrief gaan we jullie uitleggen hoe dat zo gekomen is. Met welke problemen we geconfronteerd werden, wat we er aan gedaan hebben en hoe we er nu voor staan. En ja, de foto van ons huis op pagina 2 mag gerust als schokkend worden ervaren; het vergelijk met een pandje uit de vroegere Balkan oorlog is ook al gemaakt!

Vast in de balkenzee

Na het verwijderen van de laatste platen leisteen kregen we van de architecten de opdracht om alle slechte en alle overtollige balken weg te halen. En zonder morren begonnen we daar dus aan. Eerst wat klein en handelbaar spul "om mee te oefenen" maar naarmate de tijd en de werkzaamheden vorderden moesten we steeds hoger de nok in en werden de balken ook steeds groter en zwaarder. Het systeem wat we hanteerden was eenvoudig maar doeltreffend. Met Gerrit in de nok en Corrina op de grond was het eerst een flinke portie kijken, takels bevestigen en risico's inschatten. Wat gebeurt er als de balk loskomt en het gewicht ervan in de takels komt? Waar gaat de balk heen? Kunnen we weg als er iets mis gaat? Voor de slechte balken was de oplossing eenvoudig. De zaak fixeren en in handelbare brokken zagen en dan de stukken één voor één laten zakken. Steeds hoger, steeds groter, steeds zwaarder en steeds moeilijker. We kwamen met zijn tweetjes een heel einde want uiteindelijk is het ons gelukt om een stuk of dertig balken verantwoord weg te nemen. Maar uiteindelijk was daar dan toch het moment dat we niet meer verder konden. De onzekerheid sloop binnen, de veiligheid kwam in het geding, het ongeluk lag op de loer. Er was steeds minder ruimte om te staan en te manoeuvreren, geen betrouwbare houvast meer voor de takels en gewoon te grote en te zware balken om met zijn tweetjes nog veilig te kunnen hanteren. En dus gooiden we de handdoek in de ring. Wederom was het tijd voor een dip en beraadslaging.

Snelle oplossing

We hebben de beslissing heel lang uitgesteld maar nu waren we er toch echt van overtuigd dat we professionele hulp nodig hadden om verder te geraken. Met enige tegenzin, weinig hoop en een veelvoud aan doomsenario's in het achterhoofd gingen we dus op zoek naar bouwvakkers. Tenslotte zijn we vorig jaar bijna een half jaar zonder succes bezig geweest om iets bruikbaar te vinden en het mannetje wat ons wel zou willen helpen vroeg een in onze ogen belachelijke en onmogelijke prijs van €26 per uur. Het werd ons afgeraden om briefjes op te hangen en advertenties uit te zetten en dus moest de mondelinge tam-tam zijn werk doen. De boodschap was duidelijk: "de Hollanders uit Visalibons zoeken bouwvakkers". Nu moet u weten dat er in Spanje in twee jaar tijd heel wat veranderd is. Hoge werkeloosheid en een bouwsector die klap op klap krijgt. Waar men vorig jaar ons project makkelijk kon laten schieten (of een waanzinnige prijs berekenen) hebben de bouwers het werk nu keihard nodig, en dat heeft ook nog aardig wat invloed op de prijzen en de uurlonen. Het duurde dan ook niet lang of we hadden twee mannen op de stoep staan en vanaf dat moment ging het allemaal heel erg snel. Een eerste rondje huis, het uitwisselen van plannen en ideeën, een gesprek met de architect, een tweede overlegronde waarin de details op tafel kwamen en toen de belangrijkste vragen: "wat kosten jullie en wanneer kunnen jullie beginnen?" Op de laatste vraag kregen we het antwoord "per direct" te horen en over de prijs waren we het ook snel eens; voor de twee mannen samen betalen we nu minder dan voor die ene en dan houden we nog geld over ook. Een snelle berekening van budgetbeheerder Corrina maakte duidelijk dat we ons makkelijk wat maanden hulp konden veroorloven en dus werd de zaak beklonken en konden we aan de buitenwereld vertellen dat we vanaf de eerstvolgende maandagochtend 07.30 twee bouwvakkers ter beschikking hadden. Piter en Ivan heten ze. Eindelijk, eindelijk, eindelijk dan toch iets positiefs!

Huis gesloopt, wij ook!

Na overleg met alle partijen is besloten dat we het dak nu even laten voor wat het is, de aandacht is nu verlegt naar de oostzijde van het huis waar de slechte muur staat en waar de fundering onder moet komen. Want als dat probleem namelijk verholpen is en de nieuwe muren opgebouwd zijn kunnen we gaan denken aan de realisatie van het complete dak. Een logische bouwvolgorde lijkt ons. Slopen dus was de eerste week het devies en met een enorme krachtsinspanning werd in drie (!) dagen de gehele slechte oostkant van het huis gescheiden van het goede, oude en op rotsen gebouwde gedeelte. Het resultaat was een enorme berg stenen, een enorme mikado van goede en minder goede balken en allemachtig veel kruiwagens puin. Maar de vooruitgang was ronduit schokkend te noemen en de foto's laten aan duidelijkheid niets te wensen over lijkt ons! Na nog twee dagen opruimen was niet alleen die oostkant van het huis gesloopt maar waren wij dat ook. We konden wel aardig werken vonden wij maar vijf dagen van 07.30 tot 17.30 met de bouwvakkers meewerken, meesjouwen, meeslopen en meezeulen lieten wel zijn sporen na. We waren doodop, hadden links en rechts wat pijntjes, hadden de slaap meer dan normaal nodig en we hadden een constante honger en energietekort. Maar we hadden ook een enorme glimlach op de mond, een berg leuke foto's en een leuke mail voor de naaste familie. En we hadden een logistieke uitdaging want ineens moest er wel heel veel en van alles geregeld worden.

Fundering en logistiek

De tweede week met Piter en Ivan heeft volledig in het teken gestaan van verder opruimen rond het huis (want we hebben ruimte nodig voor de steigers, voor de materialen en om te kunnen werken; bijvoorbeeld aan de te hergebruiken balken), het verder organiseren van het werk, het in huis halen van de op korte termijn benodigde materialen en natuurlijk de voorbereidingen voor die fundering. Want het realiseren van de benodigde sleuf was best nog een hele klus en het was zeker niet zo maar een beetje uitgraven met een machientje. Hoe diep en waar zitten de rotsen? Laten we ze zitten of gaan we er door heen met de sleuf? Hoe breed en hoe diep gaan we uitgraven? Hoe koppelen we de nieuwe fundering aan het oude huis en aan de rotsen? Voor alle problemen vonden we oplossingen en ook op logistiek gebied ging het ons de afgelopen week voor de wind. De auto maakte weer overuren om alles te regelen maar er liggen vijftig zakken cement, en ligt een berg grind, er staat een extra betonmolen, het in de fabriek gemaakte ijzerwerk voor de funderingen is opgehaald, er staan twee pallets metselstenen klaar en van de week komen er nog drie pallets bij, we hebben boren en ankerpasta voor de koppelingen aan rotsen en het lijkt er dus op dat we maandag het ijzer kunnen gaan aanbrengen en misschien zelfs kunnen gaan storten.

Het gaat ons dus op dit moment buitengewoon goed en met veel plezier versturen we dan ook deze nieuwsbrief. De tijd zal leren hoe ver we (financieel) met dit concept kunnen komen maar op dit moment is elke euro die we uitgeven het ook dubbel en dwars waard en we hebben meer dan ooit het gevoel dat we op het goede spoor zitten. Vanuit Visalibons wensen we iedereen dan ook een hele prettige vakantie toe. Wij werken met de bouwvakkers in ieder geval gewoon door!!

Gerrit & Corrina Kruis, Casa Álamos, C/ Unica 13, 22484 Visalibons, Huesca, Spanje
www.casaalamos.com casaalamos@hotmail.com telefoon: +34 6 38 32 66 67